

kort geding

THEATER

Sommige dingen (vallen in het water)

Bronks

Op tournee tot 23 december en, samen met columns en tekeningen van Roel Verniers, als boek uitgebracht bij uitgeverij Vrijdag.

★★★★☆

Een jaar geleden verloor de Vlaamse cultuurwereld een van zijn meest flamboyante en luide stemmen, actrice Clara van den Broek haar man, de kinderen

Anaïs en Wolf hun vader: Roel Verniers. Clara zei nooit nog theater te kunnen maken, maar precies een jaar na zijn overlijden, op 22 september, stond ze weer op scène. Samen met haar kinderen bracht ze afgelopen weekend bij het Brusselse jeugdtheater Bronks *Sommige dingen (vallen in het water)* (8+).

Daar staan ze dan met hun drieën, het vierde wiel aan de wagen verloren. Op een verkreukeld laken van zilveren satijn. Clara in een zwart jurkje met feestelijk witte strik, dochter Anaïs in een prinsessenkleedje, Wolf als indi-

aan. De voorbije twee jaar is het leven voor hen geen feest geweest en toch zijn ze vastbesloten er hier eentje te geven, geflankeerd door de freejazzband The Ambush Party.

Ze blikken zonder verpinken het publiek in, zingen Willeke Alberti's smartlap 'Niemand laat zijn kind alleen'. 'Niemand laat zijn eigen kind alleen. Je bouwt het liefst een muurtje om hen heen. Je wilt hen zo veel mogelijk verdriet besparen. Lalala.'

De krop in de keel maakt zich van je meester. Maar al even snel volgt de bevrijdende lach wanneer Wolf een tekstkaartje pakt en schreeuwt: 'de moeder heeft het moeilijk: deel één'. Clara verstopt zich onder het laken. We durven te geloven dat, als Roel er

zelf bij was geweest, zijn bulderlach door de zaal had geschald. Tussen al die tegenstrijdige gevoelens, het hele proces van rouwverwerking - ontkenning, woede, depressie, aanvaarding - zwalpt deze voorstelling een uur

Deze voorstelling levert het publiek een bijwijlen oncomfortabel voyeuristische blik op hun rouwproces

lang. De fabel van een familie zilvermieren die plots met de zondvloed wordt geconfronteerd en vademier verliest (een vertelling die Van den Broek schreef),

mengt zich losjes met woedende rap, een vrolijk mierenlied (meeklappen mag) en herinneringen aan Roel, als man en vader. De geur van zijn deo, de ritjes op de fiets, zijn entree thuis na het werk, tot zelfs zijn toiletgewoontes.

Veel van het materiaal op scène kwam tot stand tijdens de bed-ins die Clara met haar kinderen hield na zijn overlijden. Het grote, ouderlijke bed waar ze samen anekdotes deelden, spelletjes en toneeltjes speelden. Het was en is hun manier om steun te vinden bij elkaar. We zien Clara gehuld in een pak en bril van Roel. Even later draagt Wolf dat pak en kruipt hij op de schouders van Anaïs. De twee jonge kinderen verbeelden samen voor even het boomlange

postuur van hun vader en sloven met hun moeder.

Deze voorstelling levert het publiek een intieme en bijwijlen oncomfortabel voyeuristische blik op hun rouwproces. Het voelt bijna onkies om ernaar te kijken, laat staan om het te beoordelen. Maar het past in de geest van Roel zelf, die in zijn columns in *De Morgen* zonder schaamte, soms hard, soms grappig en vaak ontroerend over zijn gevecht tegen kanker schreef. Is *Sommige dingen (vallen in het water)* artistiek een theatrale hoogvlieger? Allerm minst. Daarvoor rammelt het te veel aan alle kanten, in samenhang, spel en muzikale kwaliteit. Maar deze voorstelling komt recht uit het hart en dat komt aan.

LIV LAVEYNE